

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 8735-09-21

ניתן ביום 28 פברואר 2022

המערער

נתן מינקובסקי

-

המשיבה

גלובל אנטי טרור בע"מ

לפני: השופטת לאה גליקסמן, השופט רועי פוליאק, השופט אילן סופר
נציגת ציבור (עובדים) גב' חיה שחר, נציג ציבור (מעסיקים) מר דורון קמפלר

בשם המערער בעצמו
בשם המשיבה – עו"ד יולה פוסטרנק

פסק דין

השופטת לאה גליקסמן

1. ערעור זה סב על החלטת רשמת בית הדין השופטת אפרת קוקה (בתיק ע"ע 30432-10-20), שבה נקבע כי הערעור שהגיש המערער על פסק דינו של בית הדין האזורי תל אביב (השופטת יפית זלמנוביץ גיסין ונציגי הציבור גב' רונית זמני ערמוני ומר משה כפיר; סע"ש 59641-09-16) הוגש באיחור ניכר, ולא מתקיים טעם מיוחד המצדיק הארכת מועד להגשת הערעור. לאור האמור, לא התקבל הערעור לרישום וההליך נסגר.

הרקע לערעור והחלטת הרשמת:

2. בפסק דינו של בית הדין האזורי אשר ניתן ביום 15.3.2020 נדחתה מרבית תביעתו של המערער. בפסק הדין חויבה המשיבה לשלם למערער פיצוי בגין אי מתן הודעה לעובד על תנאי עבודה בסך 5,000 ₪ וגמול עבור עבודה בשעות נוספות בסך 112 ₪. מנגד, קבע בית הדין האזורי שיש לקזז מחיוביה של המשיבה סך של 2,540 ₪ בשל אי מתן הודעה מוקדמת על ידי המערער. מעבר לאמור, נוכח הפער בין הסכום שנפסק לטובת המערער לבין סכום התביעה חייב בית הדין האזורי את המערער

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 8735-09-21

- בתשלום הוצאות משפט למשיבה בסך של 8,000 ₪. כך, בסופו של יום, המערער חויב לשלם למשיבה סך של 5,418 ₪.
3. ביום 18.10.2020, בחלוף למעלה משבעה חודשים ממועד מתן פסק הדין, הגיש המערער ערעור על פסק הדין.
4. בהחלטה מושא הערעור קבעה הרשמת כי הערעור הוגש באיחור, וכן נדחתה הבקשה החלופית להארכת מועד להגשת ערעור, כמפורט להלן.
5. **אשר למועד הגשת הערעור** קבעה הרשמת כי בהתאם לנתונים המתועדים במערכת נט המשפט פסק דינו של בית הדין האזורי נשלח הן למערער עצמו (אשר ייצג את עצמו במשותף עם עו"ד מתן ברנפלד) והן לעו"ד מתן ברנפלד ביום 17.3.2020, באמצעות "הודעה באתר". במערכת נט המשפט תועדו צפיות של המערער בפסק הדין ביום 15.3.2020 בשעה 20:57, ושל עורך הדין ברנפלד ביום 15.3.2020 בשעה 20:33. בהקשר זה דחתה הרשמת את טענתו של המערער כי פסק הדין לא הומצא לו והוא לא קיבל הודעה על המצאת פסק הדין, וקבעה כי המערער לא הוכיח טענה זו, שכן לא הגיש תצהיר ערוך כדין בהתאם לתקנה 497ג(2) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד – 1984 (תקנות סד"א הקודמות, אשר חלו במועד הגשת הערעור לבית הדין; להלן – **התקנות הקודמות**), וכן לא התייחס להמצאת פסק הדין לעו"ד ברנפלד, ולא הוגש תצהיר של עו"ד ברנפלד. בשל העובדה כי מיום 16.3.2020 עד יום 17.5.2020 הוחלו תקנות בית הדין לעבודה (סדרי דין במצב חירום מיוחד), התשנ"א – 1991 (להלן – **תקנות החירום**) וזאת עקב מגפת הקורונה, הרי לאחר הארכת המועדים על פי תקנות אלה המועד האחרון להגשת הערעור על פסק הדין של בית הדין האזורי חל ביום 9.6.2020, והמערער הגיש את הערעור באיחור ניכר - ביום 18.10.2020.
- הרשמת הוסיפה וקבעה כי גם אילו התקבלה טענת המערער שלא בוצעה המצאה כדין למערער, בנסיבות העניין יש הצדקה מספקת להחלת "כלל הידיעה", ומניין הימים להגשת ערעור החל במועד צפייתו של המערער בפסק הדין באמצעות מערכת נט המשפט – ביום 15.3.2020. בהקשר זה ציינה הרשמת כי בפסיקה [רע"א 6648/20 עמוס גבעון נ' עמוס ון אמדן ואח' (21.12.2020); להלן – **עניין גבעון**], נקבע כי נוכח צפיית המערער בפסק הדין נטל השכנוע שאין מקום להחיל את "כלל הידיעה" מוטל על המערער. בנסיבות המקרה, יש מקום להחיל את "כלל הידיעה" מטעמים אלה:

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 8735-09-21

צפיית המערער בפסק הדין בנט המשפט ביום 15.3.2020 כך שלמערער הייתה ידיעה ממשית על פסק הדין; פרט לצפייה במערכת נט המשפט פסק הדין הובא לידיעת המערער בהודעת ווטסאפ ששלח אליו מנכ"ל המשיבה ביום 17.3.2020, במסגרתה נשלח החלק האופרטיבי של פסק הדין; האיחור בהגשת הערעור היה ממושך מאד בהתייחס למועד הצפייה; לא הובא על ידי המערער הסבר של ממש לאי נקיטת פעולה מצדו להגשת ערעור במשך תקופה ארוכה; היות המערער עורך דין.

6. **בהתייחס לבקשתו של המערער להארכת מועד להגשת ערעור** קבעה הרשמת כי המערער לא הרים את נטל ההוכחה בדבר "טעם מיוחד" בעל אופי מובהק על מנת להצדיק את האיחור הניכר בהגשת הערעור. טענת המבקש בדבר אי תקינות מחשבו אינה מהווה טעם מיוחד להארכת המועד. יתרה מכך, נקבע כי הטענה לא נתמכה בתצהיר או בראיה חיצונית מתאימה. הרשמת דחתה אף את טענת המערער כי פסק הדין ניתן בימי חירום וכן חלו פגרות, ובשל כך מנין המועדים אינו ברור, שכן הטענה נטענה בכלליות וללא פירוט, והמערער לא הסביר בטיעונו את השפעת מצב החירום על יכולתו להגיש במועד את הערעור או לכל הפחות בקשה להארכת מועד להגשת הערעור. כמו כן, תקופת החירום הסתיימה ביום 17.5.2020, ומאז ועד המועד האחרון להגשת ערעור (9.6.2020) נותר פרק זמן בן שלושה שבועות, אולם הערעור הוגש רק חמישה חודשים לאחר מכן, ביום 18.10.2020. נוכח האיחור הממושך, יש להעדיף את אינטרס המשיבה לסופיות ההליכים. כחלק ממאזן השיקולים התייחסה החלטת הרשמת גם לסיכויי הערעור, וקבעה כי למרבית הטענות אין סיכויים טובים, שכן על פני הדברים פסק הדין מנומק היטב ומעוגן בחומר הראיות שהיה לפני בית הדין האזורי.

7. **סיכומו של דבר** – על יסוד האמור נדחתה הן טענת המערער כי הערעור הוגש במועד והן בקשתו החלופית להארכת מועד, והערעור סולק על הסף בשל האיחור בהגשתו.

טענות הצדדים בערעור על החלטת הרשמת

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 8735-09-21

8. לטענת המערער פסק הדין שניתן בהעדר הצדדים לא הומצא לו כדין מעולם, והנטל להוכיח את המצאת פסק הדין מוטל על המשיבה. בהקשר זה טוען המערער כי הגיש תצהיר העונה על דרישות הדין על פי תקנה 497(ג2) לתקנות הקודמות. המערער מוסיף וטוען כי הוא מעולם לא מסר למזכירות בתי המשפט כתובת דואר אלקטרוני להמצאת כתבי בית דין, וכי כל כתבי בית דין נשלחו אליו בדואר או בפקס; המערער אישר כי אמנם צפה בפסק הדין במערכת נט המשפט ביום 15.3.2020, אך מחשבו התקלקל ולאחר שהניסיונות לתקנו עלו בתוהו הוא נאלץ לרכוש מחשב חדש וכל העניין גזל זמן רב. אכן, ביום 17.3.2020 נשלחה אל המערער הודעת ווטסאפ בטלפון הנייד על ידי מנכ"ל המשיבה – צילום העמוד האחרון של פסק הדין, בצירוף הכיתוב "תתבייש". לטענת המערער, אף שקיבל את המסרון אין זה גורע מן העובדה שהמשיבה התרשלה ולא המציאה את פסק הדין כחוק, ומכל מקום אין לראות ב"הודעה מבישה" זו בגדר המצאה כדין. המערער מדגיש כי אף בפסק הדין של בית הדין האזורי נקבע כי שלושים הימים לתשלום ההוצאות וכן להגשת הערעור נמנים ממועד ההמצאה, ופסק הדין לא הומצא לו מעולם.

בהתייחס להמצאת פסק הדין לעו"ד ברנפלד - נטען כי המערער ייצג את עצמו. שמו של עו"ד ברנפלד כמייצג נרשם עת סבר המערער כי יזדקק לו בניהול ההליך. אולם, לאחר שהובהר לו בתחילת ההליך כי לא יזדקק לו, המערער הודיע לבית הדין האזורי כי הוא מייצג את עצמו.

9. בהתייחס לקביעת הרשמת כי יש להחיל את "כלל הידיעה" – טוען המערער כי ההלכה שנקבעה בבית המשפט העליון בעניין **גבעון** בנוגע לכלל הידיעה התקבלה רק לאחר הגשת הערעור, ולכן למערער לא היתה יכולה להיות ידיעה לגבי הלכה זו. בנוסף ההלכה קובעת כי במקרה הרגיל הנטל להראות כי יש להחיל את "כלל הידיעה" מוטל על הטוען להחלתו. כלומר, דרך המלך היא להחיל את "כלל ההמצאה", וסטייה מן הכלל תתכן במקרים חריגים שבהם יחול "כלל הידיעה". במקרה הנדון, המשיבה לא הוכיחה כי יש הצדקה להחיל את החריג ל"כלל ההמצאה".

10. אשר לבקשה החלופית להאריך את המועד להגשת הערעור - נטען כי צורף תצהיר שבו הוסבר על התקלה במחשב, ואף צורפה לתצהיר זה החשבונית על קניית המחשב החדש. התקלה במחשב הינה נסיבה חיצונית אשר מהווה טעם מיוחד, המצדיק

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 8735-09-21

להיעתר לבקשה להארכת מועד; בשל אי הסדר ששרר כתוצאה מתקופת החירום עקב מגפת הקורונה אנו עדים ליחס סלחני בבקשות בנוגע להארכת מועד. בהתייחס לאינטרס סופיות הדין של המשיבה - נטען כי כיוון שהמשיבה לא המציאה את פסק הדין למערער ולא שינתה את מצבה לאחר פסק הדין, אין בנימוק זה לשלול את הארכת המועד. בהקשר זה נטען גם כי בשל העובדה שהמשיבה לא המציאה את פסק הדין למערער, לא היה יכול המערער להגיב באופן מהיר ולהגיש את הערעור, ועם שליחת מכתב האזהרה על ידה הגיש המערער את הערעור. לבסוף טען המערער כי סיכויי הערעור טובים שכן בפסק דינו של בית הדין האזורי לא קיימת התייחסות לכמה מן הסוגיות שהועלו בערעור; בית הדין האזורי התעלם מכך שלא צורפו מסמכים מהותיים (הודעה לעובד, חוזה עבודה, פנקס חופשה ופנקס נוכחות) ומכך שהמשיבה לא זימנה לעדות את העד המרכזי - דודי איטח מבעלי המשיבה, המעסיק ומנהל בפועל של המערער. בית הדין האזורי טעה גם בסוגיית קיזוז פיצוי על אי מתן הודעה מוקדמת מחיובי המשיבה. לבסוף, על אף שערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בסכום ההוצאות שנקבע אלא במקרים חריגים - המקרה הנדון הינו בגדר חריג המצדיק התערבות, שכן בית הדין התעלם מכך שהגשת התביעה נדרשה לשם מימוש זכויות המערער, ששולמו רק לאחר שהוגשה התביעה.

11. לטענת המשיבה יש לדחות את הערעור על הסף. בהתאם לתקנה 497ג לתקנות הקודמות, אם בית המשפט שלח הודעת דואר אלקטרוני לכתובת הדואר שנמסרה לבית המשפט במעמד הנפקת ה"כרטיס חכם", יראו את כתב בית הדין ככתב שהומצא באופן אישי לנמען, ביום ובשעת השליחה כפי שמופיעים בשעון הפנימי שבמערכת המחשוב של בתי המשפט. בנוסף המערער ציין את כתובת הדואר האלקטרוני שלו בכותרת כתבי בית הדין שהוגשו מטעמו. על כן, יש לדחות את טענת המערער כי המצאה בדרך של "הודעה באתר" אינה המצאה כדין; עיון במערכת נט המשפט מעלה כי פסק הדין נשלח למערער על ידי מזכירות בית הדין האזורי באמצעות מנגנון "הודעה באתר", ומועד המסירה הינו 15.3.2020. יתרה מכך המערער אף הודה כי צפה באופן יזום בפסק הדין ביום 15.3.2020 במערכת נט המשפט; בנוסף, טענותיו של המערער כי עו"ד ברנפלד לא ייצג אותו אינן עולות בקנה אחד עם הרישום במערכת נט המשפט, ולכן הצפייה של עו"ד ברנפלד בפסק הדין מהווה גם היא חיזוק לטענה כי פסק הדין אכן הומצא כדין למערער; לעניין נטל

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 8735-09-21

הוכחת ההמצאה, ההלכה אליה מתייחס המערער בטיעונו איננה רלוונטית עוד, שכן עם התפתחות הטכנולוגיה מתבצעות ההמצאות דרך המנגנון של "הודעה באתר" ואין עוד חובה להמציא כתבי בית דין פיזית לבעל הדין. המערער אף קיבל מאחד מבעלי המשיבה ביום 17.3.2020 מסרון לטלפון הנייד ובו העמוד האחרון של פסק הדין ממנו עולה כי הושתו עליו הוצאות, שעליו לשלם תוך שלושים יום. בפועל הערעור הוגש רק ביום 18.10.2020 למעלה מארבעה חודשים לאחר המועד האחרון להגשתו. זאת, למרות שהמערער מודה כי ידע על החיוב הכספי שהוטל עליו ובכל זאת בחר שלא לעשות דבר.

12. בנוגע לבקשתו של המערער להארכת מועד להגשת ערעור, הרי שהמערער מודה כי צפה בפסק הדין באמצעות מערכת נט המשפט אולם לטענתו מחשבו התקלקל. בנסיבות אלה, ניתן לצפות כי המערער יפעל באמצעי אחר לבחון את פסק הדין ולהגיש ערעור. אשר לפגרות וימי חירום, הרי שימים אלו הובאו בחשבון בהתאם לתקנות שעת חירום, ומעבר לימים שאינם באים במניין על פי תקנות שעת חירום היה על המערער לפעול בתוך מסגרת הזמן בהתאם לדין. אשר לסיכויי הערעור חוזרת המשיבה על האמור בהחלטתה של הרשמת כי מרבית הטענות בערעור אינן בעלות סיכויים טובים, וכי פסק הדין של בית הדין האזורי מנומק ומעוגן היטב בחומר הראיות ובהלכה הפסוקה.

13. על יסוד האמור, עותרת המשיבה לדחות את הערעור על שני חלקיו – הן לעניין ההמצאה כדין והן לעניין הארכת המועד.

הכרעה:

14. לאחר עיון בטענות הצדדים ובכלל חומר התיק הגענו למסקנה כי דין הערעור, על שני חלקיו, להידחות.

הערעור הוגש באיחור:

15. מקובלת עלינו קביעתה של הרשמת כי פסק הדין הומצא כדין למערער.
16. לענייננו, קובעת תקנה 497ג לתקנות הקודמות, שחלה בבית הדין לעבודה מכוח תקנה 120 לתקנות בית הדין לעבודה (סדרי דין), תשנ"ב – 1991, כי ניתן להמציא כתב בית דין אלקטרוני לנמען שאינו בית משפט אל תיבת הדואר האלקטרוני של

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 8735-09-21

הנמען ובלבד שמסר את כתובת הדואר האלקטרוני שלו כאמור לצורך ביצוע המצאות (תקנה 497ג(א)), וכן כי בית המשפט רשאי להמציא החלטות ופסקי דין בדרך של "הודעה באתר" (הודעה בדבר קיומו של כתב בי דין אלקטרוני הכוללת קישור למסמך) וזאת לכתובת מאובטחת של דואר אלקטרוני שנמסרה לבית המשפט בהתאם לתקנה 497א(א) או תקנה 497ד(ד) הקובעת כך:

(ד) המבקש להמציא לבית המשפט כתב בי-דין אלקטרוני, ימסור לבית המשפט כתובת דואר אלקטרוני או כתובת מאובטחת של דואר אלקטרוני לצורך קבלת כתבי בי-דין אלקטרוניים מאת בית המשפט כאמור בתקנת משנה (ג1); כתב בי-דין אלקטרוני המיועד לבית המשפט, יומצא אל יעד ההגשה האלקטרוני.

כתב בית דין שהומצא על פי תקנה 497ג(א) או 497ג(1) רואים אותו ככתב שהומצא לנמען ביום ובשעת השליחה כפי שמופיעים בשעון הפנימי של מערכת המחשוב של בתי המשפט, אלא "אם הגיש הנמען תצהיר בדבר אי-הגעת ההודעה אל כתובת הדואר האלקטרוני שמסר" (תקנה 497ג(2)).

17. גם אם נקבל כי התצהיר שהוגש על ידי המערער עונה על האמור בתקנה 497ג(2) לתקנות הקודמות, הרי כפי שקבעה הרשמת בהחלטתה פסק הדין הומצא גם לעו"ד מתן ברנפלד, אשר גם הוא ייצג את המערער, ועו"ד ברנפלד לא הגיש תצהיר בעניין אי המצאת פסק הדין. בהקשר זה נציין כי טענתו של המערער כי כבר בדיון בקדם המשפט הודיע המערער כי הוא מייצג את עצמו ועל כן עו"ד ברנפלד לא ייצג אותו בהליך בבית הדין האזורי אינה עולה בקנה אחד עם העובדה כי עו"ד ברנפלד מופיע כמייצג את המערער בכתבי בי דין שהוגשו במועדים מאוחרים יותר לשיבה זו. מכאן, שיש לראות בהמצאה לעו"ד ברנפלד המצאה כדין.

18. אין לקבל גם את טענת המערער כי לא נעשתה המצאה כדין כיוון שלא מסר כתובת דואר אלקטרוני להמצאת כתבי בית דין. המערער עשה שימוש בתוכנת נט המשפט לצורך הגשת כתבי בית דין, ואף ציין בכותרת את כתובת הדואר האלקטרוני שלו (למשל – בסיכומי הטענות מטעמו שהגיש ביום 19.12.2019 ובבקשה למתן פסק דין שהגיש ביום 24.2.2020). נוכח האמור, על פי תקנה 497ג(1) ותקנה 497ד(ד) לתקנות הקודמות, פסק הדין שהומצא לכתובת הדואר האלקטרוני שציין בכותרת הומצא כדין. מעבר לאמור, טענה זו נגועה בחוסר תום לב. לעניין זה יפים הדברים שנפסקו

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 8735-09-21

בעניין בית בלב [ע"ר (ארצי) 33237-03-17 הסתדרות העובדים הכללית החדשה - בית בלב בע"מ (23.10.2017)], עוד טרם כניסתה לתוקף של תקנה 497ג(ד) לתקנות הקודמות:

"...גם אם ההמצאה באמצעות משלוח הודעה לתיבת הדוא"ל של בעל הדין אינה מקיימת כל תג ותג שנקבע בתקנות, נוכח העובדה שבעל הדין לא מסר באופן מפורש ופורמאלי כתובת דוא"ל לצורך המצאת כתבי בי דין על ידי בית המשפט, או משום מה כתובת הדוא"ל לא סומנה בתוכנת נט המשפט ככתובת להמצאת כתבי בי דין, אולם מדובר בכתובת דוא"ל פעילה שנמסרה על ידי בעל הדין ומדובר בבעל דין שעושה שימוש בתוכנת נט המשפט להגשת כתבי בי דין - יש לראות את ההמצאה לתיבת הדוא"ל... כהמצאה כדין, הן על פי פרשנות תכליתית של התקנות, ומכוח חובת תום הלב החלה על בעל דין."

(ההדגשה הוספה).

19. זאת ועוד. גם אם נקבל את טענתו של המערער פסק הדין לא הומצא לו כדין, מקובלת עלינו קביעתה של הרשמת כי יש להחיל במקרה זה את כלל הידיעה. אכן בעניין עמישב [ע"ר (ארצי) 47788-12-15 עמישב שרותים בע"מ - רמי מוסט (21.11.2016)] נפסק כי צפייה יזומה או אקראית במערכת נט המשפט אינה מהווה המצאה כדין. אולם, מאז ניתן פסק הדין בעניין עמישב חלה התפתחות בפסיקה.

20. שאלת היחס בין "כלל הידיעה" לבין "כלל ההמצאה" בעידן נט המשפט נבחנה הן בפסיקתו של בית המשפט העליון. כך, נפסק כי אין לקבל גישה שלפיה בהעדר המצאה כדין של החלטה או פסק דין רשאי בעל דין שידע על קיומה להמתין בחוסר מעש תקופה ממושכת ולהגיש הליך ערעורי בכל מועד שיבחר, שכן גישה זו אינה מתיישבת עם חובתו של בעל דין לנהוג בתום לב. על כן, ככל שחלף פרק זמן בלתי סביר בין מועד הידיעה לבין מועד הגשת ההליך הערעורי, יועדף "כלל הידיעה" על פני "כלל ההמצאה" [ע"א 4637/16 הפטריארכיה היוונית אורתודוקסית נ' פארוק איברהים יעקוב (15.10.2017)].

עוד עמד בית המשפט העליון על כך שנוכח ההתפתחות הטכנולוגית בכלל והטמעת מערכת "נט המשפט" בפרט יש צורך לשוב ולשקול את אופן החלתו של "כלל הידיעה" במקרים שבהם אין ספק כי בעל דין צפה בהחלטה [בש"א 6155/19 פלוני נ' פלוני (16.06.2020)].:

וכן ראו:

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 8735-09-21

בש"א 2036/19 פלונית נ' פלוני (24.3.2019) (פסקה 8 לפסק הדין);
בש"א 6682/20 ריקרדו שטיינבאום נ' יהונתן אופק (11.10.2020).

21. גישה זו אומצה אף בפסיקתו של בית דין זה, ונפסק כי הגשת ערעור לאחר פרק זמן שלוש חודשים ושלושה שבועות היא התנהלות הנגועה בחוסר תום לב ומצדיקה החלת "כלל ידיעה". [ע"ר (ארצי) 54295-12-17 סיגל שורץ - דניאל אנגל (31.12.2018)].

22. בהמשך לפסיקה לעיל, נפסק בענין גבעון כי יש לקבוע כלל דיוני - "אשר מעביר את נטל השכנוע – במקרה בו קיים תיעוד מפורש וחד-משמעי בדבר 'צפייה יזומה' – לכתפי בעל הדין אשר טוען כי יש לדבוק בכלל ההמצאה חרף קיומה של צפייה יזומה בהחלטה".

23. פסיקתו של בית המשפט העליון מלמדת כי עוד בטרם נקבע הכלל בדבר העברת נטל השכנוע בענין גבעון השתנה היחס בין "כלל ההמצאה" לבין "כלל הידיעה" נוכח השינויים מרחיקי הלכת שחלו בעקבות הטמעת מערכת "נט המשפט", ואפשרות בעל דין לעקוב אחר החלטות ופסקי דין, ובעיקר בנסיבות שבהן אין חולק כי בעל הדין צפה בפסק הדין. שכן, משעה שדרך ההמצאה העיקרית הינה באמצעות הודעה באתר באמצעות מערכת נט המשפט, אין הבדל מהותי בין מצב שבו בעל הדין (או בא כוחו) צפה בפסק הדין כתוצאה מקבלת הודעה באתר לבין מצב שבו בעל הדין (או בא כוחו) צפה בפסק הדין באופן יזום או באופן אקראי. על כן, בנסיבות שבהן בעל דין צפה בפסק הדין במערכת נט המשפט, והמתין פרק זמן ממושך עד להגשת הערעור, יש להעדיף את "כלל הידיעה" על פני "כלל ההמצאה".

24. בענייננו, אין חולק כי הן המערער והן עו"ד ברנפלד צפו בפסק הדין ביום 15.3.2020, והערעור הוגש ביום 18.10.2020, למעלה מחצי שנה לאחר מכן, ולמעלה מארבעה חודשים לאחר המועד להגשת ערעור, שהוארך עד יום 9.6.2020 על פי תקנות החירום. מעבר לטענה כי פסק הדין לא הומצא לו כדין, המערער לא הציג כל טעם שלא להחיל בעניינו את "כלל הידיעה", למרות פרק הזמן הארוך שחלף ממועד הצפייה ועד להגשת הערעור, ופרק זמן כה ממושך מצדיק להחיל את "כלל הידיעה".

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 8735-09-21

אין מקום להאריך את המועד להגשת ערעור:

25. מקובלת עלינו קביעתה של הרשמת כי המערער לא הצביע על טעם מיוחד המצדיק הארכת מועד להגשת ערעור.

26. אשר לטענת המערער כי מחשבו התקלקל, הרי שגם אם ניתן היה לקבל כי הדבר מהווה "טעם מיוחד", לכל היותר היה בכך להצדיק איחור בן ימים ספורים ולא איחור כה ממושך. זאת ועוד. על פי הקבלה שצירף המערער לתצהירו, המחשב החדש נרכש כבר ביום 20.4.2020, זמן רב לפני המועד האחרון להגשת ערעור (9.6.2020) והמועד שבו הוגש הערעור בפועל (20.10.2020).

27. יש לדחות גם את טענת המערער כי לא נתגבשה אצל המשיבה צפייה לסופיות הדיון, כיוון שלא המציאה למערער את פסק הדין, וכי המערער פעל להגשת ערעור מיד לאחר שהמשיבה נקטה הליכי הוצאה לפועל. שכן, המשיבה אינה חייבת לנקוט פעולה כלשהי לצורך הסתמכות על סופיות ההתדיינות, וכאמור מנהל המשיבה אף פנה בהודעת ווטסאפ למערער ובה החלק האופרטיבי של פסק הדין. יודגש, כי העובדה שהמשיבה לא נקטה מיידית הליכי הוצאה לפועל אינה שוללת את הסתמכותה על סופיות ההתדיינות לאחר חלוף פרק זמן ממושך מהמועד האחרון להגשת ערעור. יתר על כן. התנהלות המערער מעידה למעשה כי זנח את הגשת הערעור, ופעל להגיש את הערעור רק לאחר שהמשיבה נקטה הליכי הוצאה לפועל לגביית החיוב בהוצאות שהוטל על המערער.

28. באשר לעת החירום אשר הביאה בכנפיה מגפת הקורונה, הרי כפי שנקבע בהחלטת הרשמת לא ניתן לטעון להארכת מועד בשל תקופת החירום ללא הסבר בדבר הקשר שבין עת החירום לאיחור בהגשת הערעור או לסיבה שבגינה לא הוגשה בקשה להארכת מועד, ובוודאי עת מדובר באיחור בן למעלה מארבעה חודשים בעניין זה קבע בית המשפט העליון ב"בש"א 4484/20 פלוני נ' פלוני (20.07.2020) כך:

"אכן, יש מקום לנקוט בגישה ליברלית בעת בחינת בקשה להארכת מועד הנובעת ממצב החירום המיוחד וזאת בשל השלכות נגיף הקורונה על דפוסי העבודה במשק ... יחד עם זאת, טענות באשר לעומס עבודה כתוצאה מהתפשטות נגיף הקורונה יש לפרט כדבעי ולתמוך בתצהיר ... אחרת תאמר כי כל בקשה להארכת מועד שמוגשת בתקופה זו תתקבל "אוטומטית" באופן שיהפוך את המועדים הקבועים בדין לפלסטר. לא למותר לציין כי למועדים הקבועים בדין תכליות חשובות וביניהן יעילות ותקינות של ההליכים המשפטיים, קידום ודאות משפטית, סופיות הדיון,

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ר 8735-09-21

שוויון בין בעלי הדין, והבטחת אינטרס ההסתמכות של בעלי הדין ויכולתם לכלכל את צעדיהם ... תכליות אלה רלוונטיות אף בימים אלה, ולכן, על מנת לסטות מהמועדים הקבועים בדין, על בעל דין להוכיח כי ההתמודדות עם נגיף הקורונה מצדיקה את הארכת המועד המבוקשת."

29. אשר לסיכויי הערעור על פסק הדין, הרי לאחר עיון בפסק הדין מושא הערעור ובטענות המערער, מקובלת עלינו קביעת הרשמת כי אלה אינם מצדיקים הארכת המועד. נדגיש, כי בהתחשב באיחור הממושך נדרש המערער להצביע על סיכויי ערעור מובהקים, ולא מצאנו כי במקרה הנדון סיכויי הערעור מובהקים באופן המטה את הכף למתן הארכת המועד להגשת הערעור לפרק זמן ממושך בן למעלה מארבעה חודשים.

30. **סוף דבר**: לאור כל האמור לעיל, הערעור על החלטת הרשמת נדחה. נוכח התנהלות המשיבה בנוגע לייצוג, עת תחילה נטען על ידי באי כוחה בבית הדין האזורי כי אינה מיוצגת על ידם ועל כן המצאה לבאי כוחה אינה מהווה המצאה כדין והמערער נדרש להמציא את הודעת הערעור למשיבה, ולאחר מכן אותם באי כוח הגישו את סיכומי הטענות מטעם המשיבה – אין צו להוצאות בערעור.

ניתן היום, כ"ז אדר א' תשפ"ב (28 פברואר 2022), בהעדר הצדדים וישלח אליהם.

אילן סופר,
שופט

רועי פוליאק,
שופט

לאה גליקסמן,
שופטת, אב"ד

מר דורון קמפּלר,
נציג ציבור (מעסיקים)

גברת חיה שחר,
נציגת ציבור (עובדים)

